

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **F. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Petrem Machem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1 – Josefov

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném u Magistrátu hlavního města Prahy pod sp.zn. 181429/2024/Pec,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, která měla spočívat v tom, že žalovaný z podnětu odporu podaného žalobcem proti příkazu žalovaného pod sp. zn. S-MHMP 189149/2024/Pec, č.j. MHMP 196634/2024 ze dne 1. 2. 2024, jímž byl žalobce uznán vinným z dopravního přestupku, nepokračoval v řízení a nevydal

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

rozhodnutí. Žalobce proti příkazu brojil dne 9. 2. 2024 prostřednictvím emailu odeslaného na adresu elektronické podatelny žalovaného. Přílohou tohoto emailu byl odpor vlastnoručně podepsaný žalobcem, opatřený doložkou o provedení konverze do elektronické podoby.

2. Žalobce v žalobě označil za spornou právní otázku, zda byl odpor podán řádně a tvrdil, že odpor byl žalovanému doručen řádně v zákonné lhůtě a byl opatřen podpisem žalobce a doložkou konverze dokumentu do elektronické podoby. Podání bylo učiněno zákonem přípustným způsobem, kdy postačovala doložka o provedení konverze podaného odporu a tím byl zaručen jeho originál s vlastnoručním podpisem žalobce. Namísto toho žalobce obdržel od

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že mu byl příkaz doručen dne 1. 2. 2024, 8denní lhůta pro podání odporu končila tedy dne 9. 2. 2024, kdy odeslal uvedený email, čímž zákonnou lhůtu dodržel. V příloze emailu byl odpor vlastnoručně podepsaný žalobcem, opatřený doložkou konverze do elektronické podoby. Namítal, že tím měl stejnou právní váhu jako listinný originál odporu, netrpěl žádnou právní vadou. Žalovaný však na základě podaného odporu však v řízení nepokračoval a nevydal rozhodnutí, ač tak měl učinit do 9. 4. 2024.
4. Žalobce se proto obrátil dne 22. 1. 2025 na nadřízený správní orgán – Ministerstvo dopravy, s podnětem k učinění opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tomuto návrhu žalobce Ministerstvo dopravy usnesením ze dne 29. 1. 2025, č. j. MD-5033/2025-160/3 nevyhovělo, jelikož byl odpor podán prostým emailem bez elektronického podpisu. Žalobce tudíž přistoupil k podání žaloby proti nečinnosti žalovaného ke správnímu soudu.
5. Žalobce v žalobě s odkazem na právní úpravu elektronických úkonů a konverzi dokumentů dle zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“) a na způsob doručování dle § 37 odst. 4 zákon č. 500/2004 Sb., správního řádu namítal nečinnost žalovaného a nesouhlasil ani s právním názorem, který také Ministerstvo dopravy vyslovilo v usnesení vydaném k návrhu na opatření proti nečinnosti. Jednak podle žalobce byla jeho emailová zpráva opatřena elektronickým podpisem, když se jednalo o zaručený elektronický podpis pracovníka CzechPoint, kterým se stvrzuje, že listina byla vskutku opatřena vlastnoručním podpisem. Dále žalobce zdůraznil, že především žádný právní předpis nevyžaduje, aby podání bylo opatřeno „elektronickým podpisem podatele“. Není sporu o tom, že podání musí být podepsáno (§ 37 odst. 2 správního řádu. Podání žalobce podepsané bylo, a to podpisem, který měl právní sílu originálu podpisu, neboť se jednalo o konvertovaný originál; na předložení konvertovaného dokumentu se nahlíží tak, jako by byl předložen originál dokumentu, tedy originál podaného odporu s podpisem žalobce.
6. Správní řád stanoví, že podání lze učinit „v elektronické podobě“. V souzené věci žalobce předložil podání v elektronické podobě, které vzniklo cestou konverze z listinné podoby. V takovém případě se na listinu hledí tak, jako by byl předložen její originál. Podání zároveň bylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem, připojeným certifikační autoritou k osvědčení shody s listinným originálem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

7. Žalobce namítal, že ani z materiálního hlediska není důvodu, proč by podání odporu nemělo být akceptováno. Odpor se dostal do dispozice správního orgánu, byl vlastnoručně žalobcem podepsán, neexistovala žádná pochybnost o projevu vůle žalobce.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby rozhodl o jeho žalobě rozsudkem s výrokem v následujícím znění:

„I. Žalovaný je povinen rozhodnout v řízení sp. zn. S-MHMP 181429/2024/Pec.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení do 15 dnů od právní moci rozsudku.“

II. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný s důvody podané žaloby nesouhlasil a poukázal na to, že nebyla splněna konkrétní forma podání dle § 37 odst. 4 správního řádu a bylo třeba, aby žalobce v souladu s tímto zákonným ustanovením řádu podání písemně nebo ústně do protokolu potvrdil či opatřil elektronickým podpisem. Protože se tak nestalo, žalovaný sdělením ze dne 21. 2. 2024 uvědomil žalobce o tom, že k podání nebylo v souladu se zákonem přihlíženo a příkaz nabyt právní moci.
10. Žalovaný shrnul svůj náhled na podaný odpor. I když byl samotný odpor opatřen vlastnoručním podpisem s doložkou konverze, podle žalovaného nebyl podán řádně, neboť nebyl zaručeným elektronickým podpisem opatřen samotný email, kterým žalobce odpor zaslal, ani odpor nebyl doplněn do 5 dnů, tudíž jde podle žalovaného o „nedůvěryhodný tok informací“. Následně byl proto příkaz opatřen doložkou právní moci, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 22. 2. 2024. Opatření proti nečinnosti bylo žalovanému předáno dne 14. 1. 2025 od Magistrátu města Brna, poněvadž jej u tohoto místně i věcně nepřislušného orgánu žalobce podal.
11. Žalovaný podání charakterizoval jako projev vůle subjektu, který ho činí. Uvedl, že správní řád pak představuje přípustné formy úkonu, které žalobce nenaplnil, když prostý email nepotvrdil do 5 dnů některým z těchto uznávaných způsobů. Žalovaný uvedl, že správní orgán není povinen k tomuto potvrzení dotčené osoby vyzývat. Lze jen stěží rozumně předpokládat, že by osoba v 21. století mohla předpokládat, že její emailové podání bez uznávaného elektronického podpisu mohlo vyvolat jí zamýšlené účinky ve formalizovaných procesech veřejné správy.
12. Žalovaný k uvedenému citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70: „aby elektronická komunikace účastníka řízení se správním orgánem měla předpokládané procesní účinky, je nutno používat elektronický podpis splňující požadavky ve smyslu zákona o elektronickém podpisu, případně dané elektronické podání doplnit způsobem předpokládaným ve správním řádu (§ 37 odst. 4). Takové podání je pak postaveno naroveň klasickému podání v písemné podobě či ústnímu podání do protokolu. Pokud by stěžovatelka učinila podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu stěžovatelku vyzvat k jejich doplnění. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání, nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přihlížet, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady. Správní orgán vždy přihlíží k podáním učiněným zákonem předepsanou formou, podání učiněná jinou formou se stanou v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

relevantní pouze za předpokladu jejich následného doplnění (do 5 dnů) některou z uvedených kvalifikovaných forem podání.“ a „Základním problémem právní jistoty úkonů učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) je skutečnost, že zprávy takto zaslané postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění. Tento problém je řešen prostřednictvím elektronického podpisu, který spočívá v nahrazení klasického podpisu na papíru podpisem elektronického dokumentu, při současném zachování nebo dokonce zvýšení bezpečnosti.“

13. Dále žalovaný poukázal i na rozsudek ze dne 29. 1. 2024, č. j. 50 A 16/2023-57, ve kterém se Krajský soud v Praze zabýval totožnou otázkou, přičemž uvedl následující: *„Jsou přítomny pouze konverzní doložky, které však lze ztotožnit pouze s přílohou předmětného e-mailu, ve vztahu k níž dokazují převod z listinné do elektronické podoby a zpět (viz odst. [11] až [13] výše), ale nikoliv již k podepsání vlastního e-mailu, v jehož rámci byla konvertovaná příloha posílána. Soud nepřehlédl, že na doložce z konverze dokumentu do listinné podoby je mj. uvedeno „[v]stupní dokument byl: podepsán kvalifikovaným elektronickým podpisem (...) údaje o kvalifikovaném elektronickém podpisu: číslo kvalifikovaného certifikátu pro elektronický podpis 15 A8 F4 8. (...)“, nicméně uvedené se zjevně vztahuje právě k provedení úkonu spočívající v konverzi, a nikoliv k podepsání konkrétního e-mailu, natož k e-mailu jakubpulkrab@email.cz. Soud si přesto pro odstranění pochybností vyžádal potvrzení od České pošty s. p., která ve své zprávě ze dne 11. 1. 2024 (kterou soud při jednání provedl jako důkaz) potvrdila vystavení kvalifikovaného certifikátu pro elektronický podpis č. 15 A8 F4 8 s tím, že byl vydán pouze pro účely služby Czech POINT, přičemž explicitně vyloučila, že by bylo technicky možné používat daný certifikát v souvislosti s používáním e-mailu jakubpulkrab@email.cz. Není tudíž k dispozici nic, co by nasvědčovalo tomu, že by inkriminovaný e-mail byl opatřen jakýmkoliv typem elektronického podpisu.“* Závěry zde vyslovené podle žalovaného svědčí o tom, že argument žalobce, že byl email podepsán již provedenou konverzí, je lichý.
14. Žalovaný upozornil na skutečnost, že zákon o elektronických úkonech neupravuje procesní postup týkající se doručování podání orgánům veřejné správy, to upravuje správní řád. Ustanovení § 22 zákona o elektronických úkonech nelze považovat za nepřímou novelu § 37 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-34).
15. Jelikož žalobce nepostupoval v souladu s ustanovením § 37 správního řádu, žalovaný k jeho podání nepřihlížel. Tento postup žalovaného je v souladu s právní úpravou, právním názorem odborné veřejnosti a citovanou judikaturou. Proto žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III. Replika žalobce

16. Žalobce doručil soudu další podání, v němž dále oponoval argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě.
17. Žalobce uvedl, že pokud žalovaný míní, že elektronickým podpisem nebyl podepsán email, ale toliko jeho příloha, musí upozornit na to, že právní předpis nepožaduje, aby byl e-mail podepsán elektronickým podpisem, zcela tedy stačí, je-li elektronický podpis součástí dokumentu obsahujícího podání samé.
18. Pokud jde o charakteristiku podání jako projevu vůle subjektu, žalobce má zato, že formalistický přístup by vedl k popření samotného smyslu podání. Písemná podoba podání stanovená zákonem zde byla zachována. Písemné podání pak může být učiněno i v

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

elektronické podobě, přičemž jeho náležitostí je podpis. Podpis na podání žalobce obsažen byl, jednalo se přitom o vlastnoruční podpis žalobce. PDF dokument s konverzí listinného originálu měl dle § 22 odst. 2 a 3 zákona o elektronických úkonech stejné právní účinky jako originál. K tvrzení žalovaného, že podání musí být opatřeno uznávaným podpisem pak žalobce poukazuje na podpis pracovníka CzechPOINT, který garantoval autenticitu podání (shodu s originálem), přičemž není zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že tento podpis uznávaný nebyl.

19. K povinnosti podání do 5 dnů potvrdit žalobce konstatoval, že by ho tato povinnost stíhala jedině, kdyby žalobce podal odpor zcela nepodepsaným e-mailem ve formě prostého textu. Dle podobné, byť explicitnější úpravy obsažené v ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) lze tomuto požadavku dostat i „předložením jeho originálu“, přičemž odpor s doložkou konverze měl účinky jeho originálu.
20. Tvrzení České pošty, že podpis byl vydán pouze pro účely služby CzechPOINT, nikoliv pro používání konkrétního e-mailu, označil žalobce za pravdivé a logické, nic však nemění na tom, že dokument elektronickým podpisem opatřen byl, a tento podpis garantoval, že se dokument shoduje se svým listinným originálem.
21. Žalobce dále vysvětloval, že netvrdí, že by ustanovení § 22 zákona o elektronických úkonech bylo možné považovat za nepřímou novelu § 37 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu je však dle jeho názoru dosti obecné, dle něj je možné podání učinit písemně, ústně, nebo elektronicky. Při výkladu těchto pojmů a zjištění parametrů či podmínek pro učinění podání „elektronicky“, je tedy nutné vycházet z dalších právních předpisů, které jsou pak v těchto otázkách vůči správnímu řádu *lex specialis*. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014-38 pak svědčí spíše tvrzením žalobce, když podle něj sken plné moci, doručený e-mailem s elektronickým podpisem osoby odlišné od vystavitele plné moci, vyvolal právní účinky. Na podání žalobce byl také podpis třetí osoby (pracovníka CzechPOINT), který navíc dle právního předpisu garantoval shodu tohoto podání s jeho listinným originálem.
22. Žalobce následně přistoupil k výkladu judikatury, kterou považuje za přílehavější projednávané věci.
23. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 1 2018, č. j. I. ÚS 2963/17, uvedl: „*Ústavní soud tedy shrnuje, že doručí-li účastník řízení na elektronickou podatelnu soudu podání, které obsahuje elektronický zaručený podpis, který je neplatný, má soud povinnost jej o této skutečnosti informovat. Okresní soud proto tím, že nesplnil svou právní povinnost informovat stěžovatelku o nedostatku spočívajícím v neplatnosti připojeného elektronického zaručeného podpisu, a krajský soud tím, že v projednávané věci nepřihlédl ke stěžovatelkou podanému odvolání, aniž by uvedené pochybení okresního soudu zohlednil, porušily stěžovatelčino právo na přístup k soudu zaručené čl. 36 odst. 1 Listiny.*“
24. Krajský soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 47 A 52/2022-24, následující: „*Správní orgán, který přijme dokument v elektronické podobě jako tzv. veřejnoprávní původce [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona o archivnictví] má mimo jiné povinnost podle § 4 odst. 5 vyhlášky o spisové službě ověřit platnost uznávaného elektronického podpisu a kvalifikovaného certifikátu, na kterém je uznávaný elektronický podpis založen, uznávané elektronické pečeti a kvalifikovaného certifikátu pro elektronickou pečeť, uznávané elektronické značky a kvalifikovaného systémového certifikátu, na kterém je uznávaná elektronická značka*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

založena, a kvalifikovaného časového razítka. Podle § 4 odst. 7 téže vyhlášky o tom vyhotoví záznam se stanovenými náležitostmi. Podle § 4 odst. 8 téže vyhlášky je pak jeho povinností i na základě výsledku tohoto ověření potvrdit odesílateli, že dokument byl doručen a splňuje podmínky pro další zpracování. Jinak řečeno, povinností městského úřadu jako veřejnoprávního původce bylo informovat žalobce o výsledku ověření platnosti uznávaného elektronického podpisu (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2963/17, body 23-25).“

25. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 671/21, vyslovil, že: „Obecný soud, který přijme dokument v elektronické podobě, proto jako tzv. veřejnoprávní původce [§ 3 odst. 1 písm. a) zákona o archivnictví] má mimo jiné povinnost dle § 4 odst. 5 písm. a) vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby ověřit platnost uznávaného elektronického podpisu a kvalifikovaného certifikátu pro elektronický podpis, na kterém je uznávaný elektronický podpis založen. Dle § 4 odst. 8 vyhlášky o podrobnostech výkonu spisové služby je pak jeho povinností i na základě výsledku tohoto ověření potvrdit odesílateli, že dokument byl doručen a splňuje podmínky pro další zpracování, a to na adresu elektronické pošty odesílatele, pokud ji lze z dokumentu zjistit. Jinak vyjádřeno, povinností soudu jako veřejnoprávního původce je informovat odesílatel na jeho e-mailovou adresu rovněž o výsledku ověření platnosti uznávaného elektronického podpisu (srov. obdobně citovaný nálezy sp. zn. I. ÚS 2963/17, body 23-25). To je třeba vztáhnout i na případy, v nichž probíhá automatické ověřování a platnost elektronického podpisu nelze automaticky ověřit. O této skutečnosti je třeba informovat odesílatele na jeho e-mailovou adresu, je-li obsažena v odeslaném dokumentu. V případě návrhů na zahájení řízení je tak zajištěno, že si navrhovatel bude vědom rizika spojeného s tím, že elektronický podpis bude vyhodnocen jako neplatný a k návrhu nebude přihlíženo, a umožní mu podniknout kroky k tomu, aby se domohl soudní ochrany.“

26. Nejhojněji pak žalobce citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2023, č. j. 3 A 53/2019-118, konkrétně následující pasáže:

„Soud nad rámec výše uvedeného doplňuje, že i pokud by byl podpis žalobce neplatný, postup správního orgánu nebyl v souladu s právními předpisy. Správní orgán, který přijme dokument v elektronické podobě jako tzv. veřejnoprávní původce [srov. § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 4. 2019] má mimo jiné povinnost podle § 4 odst. 5 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění účinném do 30. 6. 2019 (dále jen „vyhláška o spisové službě“), ověřit platnost uznávaného elektronického podpisu a kvalifikovaného certifikátu, na kterém je uznávaný elektronický podpis založen, uznávané elektronické značky a kvalifikovaného systémového certifikátu, na kterém je uznávaná elektronická značka založena, a kvalifikovaného časového razítka. Podle § 4 odst. 7 téže vyhlášky o tom vyhotoví záznam se stanovenými náležitostmi. Podle § 4 odst. 8 téže vyhlášky je pak jeho povinností i na základě výsledku tohoto ověření potvrdit odesílateli, že dokument byl doručen a splňuje podmínky pro další zpracování, a to na adresu elektronické pošty odesílatele, pokud ji lze z dokumentu zjistit. Jinými slovy, povinností správního orgánu I. stupně jako veřejnoprávního původce bylo informovat zmocněnce žalobce na jeho e-mailovou adresu rovněž o výsledku ověření platnosti uznávaného elektronického podpisu (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2018, sp. zn. I. ÚS 2963/17, body 23-25). Tento závěr lze vztáhnout jak na případy, kdy probíhá automatické ověřování elektronického podpisu, tak na případy, v nichž probíhá automatické ověřování a platnost elektronického podpisu nelze automaticky ověřit. Je tomu tak proto, aby si ten, kdo činí podání, byl vědom toho, že elektronický podpis byl vyhodnocen jako neplatný a z jakých důvodů. Pokud tato povinnost splněna není, dochází ke zkrácení podatele na jeho procesních právech, neboť se nedozvěděl, z

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jakých důvodů byl elektronický podpis či jiný elektronický instrument vyhodnocen jako neplatný, chybný apod. (srov. obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 671/21). I kdyby při jednání prokázalo, že elektronický podpis byl z nějakého důvodu chybný a v důsledku toho neplatný, nic by to již nemohlo změnit na tom, že na základě správního spisu nelze uzavřít, že žalobci byl záznam o tom, že a jaké vady připojený elektronický podpis vykazuje, odeslán. Již jen toto pochybení Ústavní soud hodnotil v obou citovaných nálezech jako porušení práva na spravedlivý proces. [...] Ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu nelze vykládat izolovaně, ale rovněž v souladu s dalšími právními předpisy upravujícími elektronickou komunikaci, tedy mj. v souladu se zákonem o archivnictví a jeho prováděcím právním předpisem, vyhláškou o spisové službě. Zatímco citované ustanovení správního řádu stanoví povinnosti odesílateli, kterým je účastník správního řízení, další předpisy stanovují také povinnosti adresátům takových zpráv, tedy správním orgánům. Stejně jako je nutné trvat na dodržování procesních povinností účastníků správního řízení, je nutné trvat i na dodržování souvisejících procesních povinností ze strany správních orgánů. V opačném případě by se totiž takové povinnosti staly jen vyprázdněnou a bezúčelnou deklamací bez věcného obsahu.“

27. Žalobce shrnul, že přesto, že neexistuje judikatura, která by přímo odpovídala na spornou právní otázku, citovaná judikatura odůvodňuje uložení povinnosti k vydání rozhodnutí bez ohledu na posouzení stěžejní právní otázky, která je předmětem sporu. I v případě, že by podpis pracovníka CzechPOINT na podání nebyl dostatečný ke splnění formy podání, byl žalovaný povinen žalobce vyrozumět o výsledcích ověření platnosti podpisu, aby se případně žalobce dozvěděl, že žalovaný považuje tento podpis za chybný či nedostatečný a mohl na tato zjištění reagovat. Žalobce dále doplnil, že dne 17. 4. 2025 předal na podatelně žalovaného originál podání, včetně jeho překladu do českého jazyka, aby neexistovala žádná potenciální překážka k uložení povinnosti žalovanému k vydání rozhodnutí.
28. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalobci povinnost k vydání rozhodnutí. Žalobce podal odpor řádně, když jej předložil ve formě autorizované konverze, tedy s právními účinky originálu podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Byl-li předložen originál podání odporu, pak nebylo důvodu jej neakceptovat. Ke smyslu a účelu právní úpravy podání žalobce uvedl, že zatímco nepodepsaný e-mail, obsahující prostý text, může být jakkoli modifikován a může jej učinit opravdu kdokoli (odesílatele nelze identifikovat), konverze dokumentu, na němž je vlastnoruční podpis, pak zaručuje, že tento dokument byl podepsán a autor jej stvrdil svým podpisem. Je pravdou, že nelze ověřit, zda podpis náleží podateli, ale to nejde ani v případě listinného podání doručeného dopisem, pro což tedy mezi podáním autorizovaně konvertovaným a originálním není většího rozdílu. Proto je právní předpis staví na roveň. Forma podání je pak splněna také, protože k dokumentu je připojen elektronický podpis – nikoliv přímo podatele (to však žádný právní předpis nevyžaduje), ale osoby, která garantuje shodu podání s originálem. A i v případě, že by se žalobce v jakékoli části své argumentace mýlil, pak bylo povinností žalovaného žalobce o výsledcích vyhodnocení podpisu vyrozumět.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přistoupil k projednání žaloby podle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“). Soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 ř. s., když žádný z účastníků nařízení ústního jednání nepožadoval a soud takový postup neshledal nezbytným ani účelným.
30. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

31. Mezi účastníky řízení vznikl spor o to, zda lze emailové podání s přílohami, které jsou opatřeny doložkou konverze, kvalifikovat jako řádně a včas podaný odpor žalobce proti příkazu žalovaného, a potažmo, zda byl žalovaný povinen na jeho základě v řízení pokračovat.
32. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy.
33. Podle § 150 odst. 3 správního řádu může proti příkazu ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
34. Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických úkonech se konverzí rozumí úplné převedení dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě nebo datovém souboru způsobem zajišťujícím shodu obsahu těchto dokumentů a připojení doložky o provedení konverze (dále jen „doložka“).
35. Podle § 22 odst. 2 zákona o elektronických úkonech má dokument, který provedením konverze vznikl (dále také „výstup“), stejné právní účinky jako dokument, jehož převedením výstup vznikl (dále také „vstup“).
36. Podle § 22 odst. 3 zákona o elektronických úkonech má-li být podle jiného právního předpisu předložen dokument v listinné podobě správnímu orgánu, nebo soudu anebo jinému státnímu orgánu, zejména aby byl užít jako podklad pro vydání rozhodnutí, je tato povinnost splněna předložením jeho výstupu.
37. Podle § 37 odst. 1 správního řádu podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
38. Podle § 37 odst. 4 správního řádu je možno podání učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.
39. Podle § 4 odst. 5 vyhlášky č. 259/2012 o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o spisové službě“) veřejnoprávní původce ověří platnost uznávaného elektronického podpisu a kvalifikovaného certifikátu pro elektronický podpis, na kterém je uznávaný elektronický podpis založen; uznávané elektronické pečeti a kvalifikovaného certifikátu pro elektronickou pečeť, na kterém je uznávaná elektronická pečeť založena; uznávané elektronické značky a kvalifikovaného systémového certifikátu, na kterém je uznávaná elektronická značka založena; a kvalifikovaného elektronického časového razítka.
40. Soud shrnuje i judikaturu, která se zde sporné právní otázky dotýká.
41. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70, vyložil ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu tak, že *„pokud by stěžovatelka učinila podání, které by bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, ale postrádalo by některou z předepsaných obsahových náležitostí, bylo by povinností správního orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

řádu stěžovatelku vyzvat k jejich doplnění. Pokud však stěžovatelka neučinila podání v zákonem stanovené formě, bylo třeba postupovat podle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. podání do 5 dnů písemně nebo ústně do protokolu potvrdit či opatřit elektronickým podpisem. Nepostupovala-li stěžovatelka dle ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, pak její podání nebylo způsobilé zahájit předmětné správní řízení a nelze k němu vůbec přiblížit, ani odstraňovat jeho případné obsahové vady.“

42. Dále zde Nejvyšší správní soud konstatoval i, že: *„Základním problémem právní jistoty úkonů učiněných prostřednictvím veřejné datové sítě (internetu) je skutečnost, že zprávy takto zaslané postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění. Tento problém je řešen prostřednictvím elektronického podpisu, který spočívá v nahrazení klasického podpisu na papíru podpisem elektronického dokumentu, při současném zachování nebo dokonce zvýšení bezpečnosti.“*
43. V navazujícím rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 4 Ads 8/2012-57, týž soud dospěl k závěru, že *„správní orgány nejsou povinny vyzývat podatele k tomu, aby ve lhůtě 5 dnů provedl potvrzení svého podání zákonem stanoveným způsobem.“* Rozhodnutí tak učinit je toliko projevem dobré vůle správního orgánu, nikoli jeho povinností (i podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012-16).
44. Přitom zcela totožnou, jako v této věci uvedenou skutkovou a právní otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v nejaktuálnějším rozsudku ze dne 30. 6. 2025, č. j. 3 As 59/2025-23. Uvedl zde, že *„Dokument, který provedením konverze vznikne, má stejné právní účinky jako dokument, jehož převedením výstup vznikl (odst. 2). S ohledem na citovanou právní úpravu je zjevné, že doložka z konverze v posuzované věci potvrzovala pouze a jenom to, že k e-mailu byla přiložena obsahově shodná listina (originál), která byla předložena na daném pracovišti České pošty k převedení do elektronického souboru. Aby však odpor vyvolal procesní důsledky v podobě zrušení příkazu, byl stěžovatel povinen ho náležitým způsobem předložit žalovanému, k čemuž nedošlo. Nedostatek formy, v níž bylo podání odporu učiněno, bylo možné zhojit pouze způsobem a ve lhůtě, které stanoví správní řád v § 37 odst. 4, nikoliv tím, že stěžovatel odkáže na doložku konverze na dokumentu přiloženém k samotnému podání, která je opatřena uznávaným elektronickým podpisem pracovnice pošty.“*
45. Nejvyšší správní soud v uvedeném aktuálním rozsudku rovněž uvedl, že *„je podpis obsahovou náležitostí podání podle § 37 odst. 2 správního řádu, zároveň je i (v podobě minimálně uznávaného elektronického podpisu či alespoň jeho fikce) podmínkou kvalifikované formy podání podle § 37 odst. 4 věty první správního řádu.“*
46. Jinými slovy k tomu, aby podání bez elektronického podpisu vyvolalo zamýšlené účinky je tedy nutné, trvat na tom, aby jej podatel potvrdil nebo doplnil podáním učiněným některou z forem uvedených v § 37 odst. 4 věty první správního řádu (tj. písemně, ústně do protokolu nebo kvalifikovaným elektronickým podáním, tj. s uznávaným elektronickým podpisem či jeho fikcí – datovou schránkou). V poukazované rozhodnuté věci Nejvyšším správním soudem a rovněž v této věci žalobce tomu tak nebylo. V emailové zprávě nebylo uvedeno jméno, příjmení, místo pobytu či datum narození fyzické osoby. Nebylo z ní tedy vůbec patrné, kdo podání činí. Šlo jen o prostou emailovou zprávu s připojenou přílohou, ale bez jakékoliv možnosti určit identitu odesílatele (podatele).
47. Zprávy takto zaslané postrádají záruku, že byly poslány určitou osobou a že při jejich přenosu nedošlo k jejich pozměnění. Toto je řešeno prostřednictvím elektronického podpisu, který spočívá v nahrazení klasického podpisu na papíru podpisem elektronického

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

dokumentu, při současném zachování nebo dokonce zvýšení bezpečnosti. (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu k právní jistotě úkonů sp. zn. 9 As 90/2008).

48. Podle citovaného aktuálního rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 59/2025-23 *„Tuto záruku nemohla nahradit přiložená doložka z konverze dokumentu do elektronické podoby. Podle § 22 odst. 1 písm. a) ZEÚ se konverzí rozumí úplné převedení dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě nebo datovém souboru způsobem zajišťujícím shodu obsahu těchto dokumentů a připojení doložky o provedení konverze (zvýrazněno soudem). Dokument, který provedením konverze vznikne, má stejné právní účinky jako dokument, jehož převedením výstup vznikl (odst. 2). S ohledem na citovanou právní úpravu je zjevné, že doložka z konverze v posuzované věci potvrzovala pouze a jenom to, že k e-mailu byla přiložena obsahově shodná listina (originál), která byla předložena na daném pracovišti České pošty k převedení do elektronického souboru. Aby však odpor vyvolal procesní důsledky v podobě zrušení příkazu, byl stěžovatel povinen ho náležitým způsobem předložit žalovanému, k čemuž nedošlo. Nedostatek formy, v níž bylo podání odporu učiněno, bylo možné zhojit pouze způsobem a ve lhůtě, které stanoví správní řád v § 37 odst. 4, nikoliv tím, že stěžovatel odkáže na doložku konverze na dokumentu přiloženém k samotnému podání, která je opatřena uznávaným elektronickým podpisem pracovnice pošty. Stěžovatel se mylí, pokud se domnívá, že tomu tak je. [19] V tomto směru žalovaný vhodně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze dne 29. 1. 2024, č. j. 50 A 16/2023–57.“*
49. Argumentace žalobce, že byl žalovaný povinen podle jím citované judikatury žalobce vyrozumět o nedostatečnosti jeho podání, je rovněž lichá. Rozsudky, které žalobce uvedl, se týkají jiné skutkové situace. Jak správní soudy v těchto rozsudcích, tak samotné ustanovení § 4 odst. 5 vyhlášky o spisové službě stanoví, že tomuto ověření podléhá právě jen k podání přiložený elektronický podpis, elektronická pečeť a elektronická značka. Jelikož email žalobce nic z právě vyjmenovaného neobsahoval, správní orgán ani neměl co ověřovat a už vůbec nemohl žalobce vyrozumět o tom, že ověřením zjistil neplatnost něčeho, co žalobce správnímu orgánu vůbec nedodal.
50. Tuto povinnost k vyrozumění podatele, kterou soud vůbec nezpochybňuje, nelze vztahovat na situace, kdy podatel přehlíží požadavek svého elektronického podpisu. Na tuto situaci dopadá ust. § 37 odst. 4 správního řádu, podle kterého povinnost potvrzení podání do 5 dnů leží na podateli, a správní orgán zde žádnou povinnost nemá, vyjma toho, že nepřihlíží k podání, které žalobce kvalifikovaným způsobem nepotvrdil. Výslovně toto již ve své judikatuře vyslovil v minulosti i Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které již soud výše zmínil v odůvodnění tohoto rozsudku; v následujících rozsudcích se od tohoto závěru nikterak neodchýlil, když nalezl povinnost správního orgánu *vyrozumět podatele o neplatnosti přiloženého elektronického podpisu, nikoliv však o jeho úplné absenci.* Z uvedených důvodů neobstojí k obhajobě postupu žalobce ani jeho odkaz na nálezy Ústavního soudu v jeho replice, když tyto nálezy ohledně informovanosti podatele nelze aplikovat na skutkový stav žalobce.
51. Soud tedy shrnuje, že ve světle právě uvedené judikatury a právní úpravy žalovaný nemohl (resp. nesměl) spoléhat na to, že je osoba odesílatele emailu totožná se žalobcem, a zároveň neměl povinnost podatele vyzývat k potvrzení podání do 5 dnů podle § 37 odst. 4 správního řádu.
52. Žalovaný tedy nepochybil, pokud bez dalšího nepřihlédl k emailovému podání žalobce, které nebylo elektronicky podepsáno a následně ani nebylo potvrzeno postupem uvedeným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

v § 37 odst. 4 správního řádu. Záruku identity podání nemohla nahradit přiložená doložka konverze dokumentu do elektronické podoby. Doložka konverze v posuzované věci potvrzovala pouze to, že k e-mailu byla přiložena obsahově shodná listina (originál), která byla předložena na daném pracovišti České pošty k převedení do elektronického souboru. Aby však odpor vyvolal procesní důsledky v podobě zrušení příkazu, byl žalobce povinen ho náležitým způsobem předložit žalovanému, k čemuž nedošlo.

53. V souladu s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu a s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovanému nevznikla povinnost na základě žalobcova podání, dále v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí, a proto tuto povinnost soud ani nyní nemůže žalovanému uložit.
54. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze podle § 81 odst. 3 s. ř. s. podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
55. Výrok II. o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. října 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.